

Det går att resa sig

En vanlig dag är här.

Inez min älskade katt väcker mig som vanligt och vill sträcka ut sig och hon blir så lång hon kan.

Vi ligger och myser i nån timme. Sen är det dags för att gå upp.

Första gången jag träffade **Rakel Benér** var när **Rebecka Hemse** satte upp pjäsen *Svindel* på Kungliga Dramaten i Stockholm. Jag var de med [några månader under repetitionerna](#) och det är en upplevelse jag alltid kommer bära med mig.

Jag och Rakel pratade inte så mycket då.

Sen i mitten av mars fick jag ett samtal från Rebecka Hemse som frågade om jag kunde tänka mig att träffa Rakel Benér för att "konsultera" lite.

Det jag då visste om "Ell", som jag kallar henne för idag, var att hon var med i tv-serien *Tunna blå linjen* – mer visste jag inte. .

Vi träffades på kaféet Gunnarssons i Stockholm och vi klickade direkt.

Rakel är nu med i en stor kommande serie för Tv4 och jag har hjälpt henne att förstå innebörden av att vara där nere på botten som missbrukare.

Och det Ell tagit till sig är ovärderligt. Jag har stor respekt för Rakel Benér!

För mig är hon en blomma som suger i sig mina ord som näring för hon v i l l verkligen på riktigt förstå och sen använda det hon lyssnat på och göra det till ett mästerverk i sitt arbete som skådespelerska.

Dom få som vetat om vårt samarbete har frågat mig "hur det känns". Och jag kan ärligt inte svara på det. Självklart har

jag drömt i decennier om att komma dit där jag är idag och plötsligt är jag precis där. Jag får träffa så många intressanta, inspirerande människor.

Själv har jag en hel del kvar att arbeta med, men skillnaden är att idag handlar det inte om min beroendesjukdom eller min psykiska ohälsa. Dom har alltid funnits där känns det som.

Så, det GÅR. Självklart har jag haft en järnvilja. Och rest mig tusentals gånger, men det går.

Lilla jag är ett levande bevis på det.

Jag är mer än tacksam och trodde aldrig att jag skulle få uppleva detta

Minna och Rakel